

MILOSLAV MRAZÍK - MRÁČEK

MORAVANKY

PŘED ZPOVĚDÍ NEHŘEŠÍ

MORAVANKY
PŘED ZPOVĚDÍ
NEHŘEŠÍ

Miloslav Mrazík - Mráček

KDYŽ ANI UNIE NEPOMŮŽE

„Už jsem vám říkal, že ministerstvo se na nás letos vykašlalo. Jestli to hasičské auto chceme koupit, a vy víte, že ho potřebujeme, napadlo mě, kde chybějící peníze seženeme, proto jsem vás pozval.“ Starosta Vincenc Valášek si rukávem košile utřel zpocené čelo a rozhořčeně vykřikl: „Ti nahoře se na nás vyprdli, ale my se kvůli tomu nepoložíme. Dokážeme papalášům, že si poradíme aj bez nich.“ Na důkaz svých slov vztekle bouchl pěstí do stolu. Stoh srovnaných listin se rozletěl jak býlí motýli a snesl se na podlahu. „Vidíte, je to samá žádost o podporu nebo příspěvek spolkům. Každý si myslí, jak jsme bohatí, a při tom nám chybí sto dvacet tisíc na to auto.“ Se vzdycháním se sehnul pro rozházená lejstra.

„Sbíráš to jak houby po dešti,“ zasmál se vysoký statný muž kolem čtyřiceti, velitel hasičů.

„Na houby teď nemám čas,“ odpověděl dopáleně starosta. „Jestli do konce měsíce nevyřešíme to auto, hasiči utrou nos, a žně máme na krku už za čtyři týdny.“ Zamračil se, a jako by přesvědčoval sám sebe, vzrušeně pokračoval: „Víte, že nejvíc požárů bývá jak na potvoru v létě, a letos máme veliké sucho. Nerad bych riskoval, a proto jsem poslal pro vás, že vám řeknu, jak jsem to vymyslel.“ Sundal si z hlavy klobouk a přes huňaté obočí se díval na člena obecního zastupitelstva a náčelníka místního hasičského sboru Tonda Zálešáka. Právě na něho ve svém plánu nejvíc spoléhal. Zálešák velel dobrovolnému sboru od

chvíle, co před dvanácti roky při likvidaci požáru ve skladu obilí v sousední vesnici zemřel velitel Jenda Polášek. A za těch dvanáct roků se ani jednou nestalo, že by hasiči přijeli k nějakému požáru pozdě. Starosta byl přesvědčený, že Tonda na jeho návrh kývne.

Totéž si myslel, když mrkl na pokladníka obce, Františka Maňase, padesátníka snědých rysů. Právě on mu před deseti dny oznámil nepříjemnou zprávu, že ministerstvo jim slíbené peníze na nové hasičské auto letos neposkytne, mají s tím počkat na příští rok. Starosta tehdy zaklel, poslal ministerstvo do zadní části těla, a potom přemýšlel, jak ty chybějící peníze sehnat.

„Je to vlastně naprosto jednoduché,“ řekl a ohnal se po dotěrné mouše. „Ty peníze by nám na pár měsíců mohl půjčit podnikatel Jeřábek. Co si o tom myslíte?“ Zvědavě se díval na Zálešáka a Maňase, ti se ale k odpovědi neměli.

„Sakra, co se vám na tom nezdá?“ zeptal se zklamaně. „Je to naše šance.“

„Vince, ty peníze potřebujeme. To je fakt. Ale proč zrovna Jeřábek?“ Zálešák nerozhodně krčil rameny.

„Proč asi...“ Starosta se ušklíbl, poznámka velitele hasičů ho zklamala. On si tu láme hlavu, jak hasičům pomoci, a když už ví, jak na to, právě ti, kterým v obci nejvíc důvěřuje, nasazují obličej, jako by se napili kyselého vína. „Je to šikovné řešení,“ řekl popuzeně. „Mohlo by to vyjít. Přeci mu to vrátíme.“

„My?“ Pokladník se ironicky zasmál.

„No ano, my,“ zahučel starosta. Chtěl pokračovat, přerušily ho údery hodin na kostelní věži, ohlašující poledne. Rozmrzele vstal, přivřel okno, vedoucí na náves, a zavýčítal:

„Já ti nerozumím, Tondo. Víš, že ministerští byrokrati dávají prachy jenom svým známým, a my na Slovácku sušíme hubu. Nás by nejradši odrbali. Musíme se proto o sebe postarat bez nich.“

„To chápu. Proč ale chodit zrovna za Jeřábkem?“ Zálešák se stále tvářil nedůvěřivě.

„Bože, Tondo...“ zaúpěl starosta. „Evropská unie už nám nedá ani halíř. Je to tři roky, co jsme dostali čtyři miliony na opravu skansenu, a loňského roku jsme vyškemrali osm milionů na opravu kanalizace. Oni si to dobře pamatují. Jestli si chceme koupit to auto a prachy nám chybí, mrkneme se na zoubky našemu rudému milionáři. On ty peníze má, a já vím, jak je z něho šikovně dostaneme. Mám to promyšlené,“ ťukal se do čela.

„Já ti to věřím, Vinco,“ řekl smířlivěji velitel hasičů. „Snažíš se. Já ale nevím, proč to má být zrovna Jeřábek. Zapomínáš, že tu máme banky. Ty nám prachy na auto půjčí. Je to pro ně prkotina. Na obyčejný byt lidem teď půjčují miliony, tak proč by nepůjčili obci, která jim to vrátí? Co ty si o tom myslíš, Franto?“ zeptal se Zálešák pokladníka.

„No, prkotina to pro banky určitě je, souhlasil Mañas. „Jenže ten, kdo si od nich půjčuje, nesmí mít další resty. A my jim dlužíme už skoro půl milionu, a jsme dva měsíce pozadu se splácením. Jít si teď k nim ještě pro další peníze...,“ pokladník se chytil pod krkem.

„Jdi ty. Jsou tu přece i jiné banky. A bohaté. Je jich u nás jak much v maštali. Když jim slušně vysvětlíme, o co nám jde, jistě si dají říct,“ namítl Zálešák.

„Tondo, proboha...“ znovu zaúpěl starosta. „Ty nevíš, že banky si všechno hlídají? Stačí jim klepnout prstem na klávesnici počítače, a hned ví, jak na tom naše obec je.“

„No a? Něčím se jim zaručíme. O nic nepřijdou,“ trval na svém velitel hasičů.

„Zaručíme se, a čím? Prázdnou kasou a nebo odpadkovými koši na návsi?“ Pokladník vyvracel oči. „A jak bys dluh zdůvodnil na schůzi zastupitelstva?“

„No právě, lidi by byli proti. Teď řadí ten virus, a my půjdeme do banky...“ Starosta nesouhlasil.

„Asi zbývá Jeřábek,“ řekl pokladník odevzdaně.

„Jasně. A já vím, jak to na něho narafičíme, aby nám ty prachy vyplázl.“ Starosta se usmíval.

„Že to zrovna tobě nevádí.“ Zálešák se vážně podíval na starostu. „Máš s ním přece nevyřízené předvolební účty. Když za ním půjdeš, vysměje se ti.“

„To už vím, Tondo,“ řekl starosta nevzrušeně. „Ve volbách šel ten dacan proti mně. Myslel si, že je druhý Babiš, chtěl starostovat, ale prohrál. A teď ho zas dostaneme...“

„Blbost. Když za ním půjdeš, bude to jeho satisfakce za minulé prohrané volby, vyhodí tě.“

„To udělá,“ přidal se na stranu Zálešáka pokladník. „Dobře si to promysli, Vinco.“

„A kušujte, vy...“ První muž obce si opovržlivě měřil dva pochybovače. „Já vím, jak na to. Mám řešení, které nám vyjde. Za to fakt ručím.“ Nahlas ale nepřiznal, že to řešení by mu pomohlo, jak se milionáře Jeřábka, hrnoucího se na funkci starosty, i pro další volby zbavit.

„Tož dobře. Máš aj řešení, jak říkáš. A je jisté, že to na Jeřábka zabere?“ zeptal se Zálešák opatrně.

„Baže je,“ odsekl starosta nevrle. Že zrovna velitel hasičů bude sýčkovat cítil jako křivdu. Šlo tady přece o hasičské auto. Kdo jiný by měl mít větší zájem na tom, aby už stálo v hasičské zbrojnici než velitel dobrovolného sboru. A od obecního pokladníka taky čekal větší podporu. Spoléhal na něho. Když měla obec potíže s dodržením rozpočtu, Maňas věděl, jak si poradit. Říkal, že stačí ve výdajích a příjmech přehodit jenom pár cifer na dva až tři měsíce, a potom se to srovná.

„Zklamali jste mě,“ řekl našťvaně. Nasadil si na hlavu klobouk, že debatu skončil, a všiml si, že Zálešák a Maňas se taky ochotně zvedli. Smířlivěji proto dodal: „Chápu vás, chlapi. Nevíte, co jsem na Jeřábka ušil. Je to dost pikantní...“

„Pikantní?“ Maňas a velitel hasičů zpozorněli.

„No, trochu je, to přiznávám,“ řekl starosta ostýchavě. „Znáte přece choutky našeho kapitalisty.“

„Jaké choutky, prosím tě...?“ Maňas a Zálešák se na sebe rozpačitě podívali, napadlo je, že starostovi v tom horku nejspíš přeskočilo.

„Je to tak.“ Starosta se posadil, jako by ho odpověď tížila. „Ještě jsem vám neřekl, s čím na mě přišel, když jsem se ho zeptal, jestli by nám těch sto dvacet tisíc na pár měsíců půjčil.“

Byla to událost stará jenom pár dní. Když se na schůzi obecní zastupitelé dohadovali, jestli to auto pro letošní rok oželí, starostu tehdy napadlo, že by jim mohl půjčit peníze majitel místního podniku na zpracování brambor, zeleniny a ovoce, Jeřábek. Neměl sice toho zazobance rád, cpal se na jeho místo na radnici, a když neuspěl, po vsi veřejně prohlašoval, že příští volby vyhraje, a pak už bude obec vzkvétat. Starosta byl ale kvůli hasičskému autu ochotný zapomenout i na politické spory s namyšleným frajerem.

Jeřábekovi zas náramně lichotilo, že za ním přišel sám první muž obce s prosíkem. S vážnou tváří ho vyslechl, ale pak se vytácel, že na tom jeho firma není zrovna extra, letos kvůli suchu bude i menší úroda, jeho zaměstnanci se dožadují zvýšení platů, on sám musí ještě splácet nějaké půjčky, aby se proto Valášek nezlobil, že možná někdy jindy...

Starosta pochopil, že u Jeřábka nepochodí. Zkousl úšklebek a nadhodil, že by mu za tu půjčku mohla obec nabídnout nějakou protihodnotu.

„A měla by ta protihodnota pěkné pětky, nebo ještě bujnější tvary?“ chechtal se Jeřábek.

Starosta chtěl už odseknout, že tím nemyslel ženskou, ale včas se zarazil. V tu chvíli jako by mu kdosi do ucha pošeptal, ať na tu hru s rudým milionářem přistoupí. Mrkl na Jeřábka a řekl:

„Aj cosi takového by se pro tebe našlo...“

Nechal překvapeného podnikatele uvažovat, jak to myslí, a odešel.

Oba političtí soupeři se už dobře znali. Valášek za normalizace pracoval v místním zemědělském družstvu jako agronom, mladý Jeřábek tam jezdil několik roků s traktorem. Pak se ale traktorista stal funkcionářem okresního výboru svazu mládeže, podepsal přihlášku do komunistické strany, a od té doby do družstva jezdil už jenom na partajní schůze. Když se v devětaosmdesátém roku komunistický režim položil, za pár týdnů se Jeřábek z obce odstěhoval. Přes pětadvacet roků o něm v obci nikdo neslyšel, jako by se po něm země slehla. Pak se ale nečekaně vrátil. Už ne jako rudý či demokratický funkcionář, ale jako pan podnikatel.

Říkalo se o něm, že ty roky, co byl ze vsi pryč, nejdříve pracoval ve Francii, potom v Německu. Za peníze, které si venku našetřil, levně koupil za vesnicí halu, kde předtím zemědělské družstvo na zimu skladovalo brambory. Nejprve v ní začal se sušením ovoce a zeleniny, potom se dal na výrobu ovocných šťáv. A dařilo se mu. Už za pět roků měl třicet zaměstnanců, patřil mu kamión a modrý mercedes. V tom mercedesu vozil nejprve vlastní manželku, ale brzy se s ní rozvedl a její sedadlo od té doby zahřívaly husičky z okolí.

Jestli je pravda, že s jídlem roste chuť, Jeřábkovi šlo o vybrané pochoutky; od šestnácti do třiceti. Ty starší do auta už nebral.

Na tu Jeřábkovu slabost myslel starosta, když veliteli hasičů a pokladníkovi vysvětloval, jak u podnikatele pochodil, a pak bez obalu řekl:

„Od našeho zazobance půjčku získáme, když mu nějakou kočku přihrajeme.“

„Cože, my mu...?“ Zálešák a Maňas se na starostu opět podívali s pocitem, že v tom horku už začíná mluvit nesmysly. V příští chvíli pochopili, že horkem to není. Starosta si obřadně sundal klobouk z hlavy, rázně zabil masačku, hodující v popelníku na zaschlé salámové slupce, a se sebevědomým úsměvem prohlásil:

„Ano, právě my, chlapi. My. A potom na něho zatlačíme, že bude vypadat jak vymačkaný citrón...“

Jeho společníky ani taková silácká slova příliš nenadchla. Mlčeli, jako by si dávali přednost, kdo má starostovi odpovědět první; nevydržel to velitel hasičů, rozhořčeně se zeptal:

„Vinco, my si máme hrát na kuplíře? My, členové obecního zastupitelstva? Za takovou důvěru ti děkuju.“ Odplivl si na podlahu.

„To si uklidíš.“ Starosta rukou ukázal na plivanec.

„Ten klidně. Vyhnu se ale ostudě s kuplířstvím.“ Šněrovací bota dupla na slinu.

„Já se taky nestačím divit. Co tě to, proboha, napadlo?“ Pokladník se přidal na stranu velitele hasičů. „To už bych radši vykradl banku. Za tu by nebyla taková ostuda jak shánět Jeřábkovu mladé prdelky do postele.“

„A kušujte, nastydlé třasořitky. Jací kuplíři? Co je to za ubohé kecy? Kdybyste si pozorně všímali, co se kolen nás děje, přestali byste

mě moralizovat.“ Starosta teatrálně rozhodil ruce. „Morálka už dávno není ani v pohádkách. Vyhrává ten, kdo je mazanější, nebo má větší svaly. Světu vládne byznys, ne řečičky o nějakém smrtelném hříchu. Víte přeci, že za dobrou morálku vás nevezmou do domova důchodců, ale když byrokratům zaplatíte. Až pak se tam pro vás najde volná postel. A já, starosta této obce, myslím především na občany. Víím, že nové auto pro hasiče potřebujeme. A jestli k němu povede cesta přes nadýchnuté pokušení, zavírám oči. Ostatně, vzpomeňte si oba,“ ušklíbl se, „když začala privatizace, Klaus na chvílku nechal zhasnout. A tehdy nešlo o obyčejnou ženskou spodničku, ale o balíky prachů. A nikdo si to dodnes neodskákal, přišly odpustky v podobě amnestie. No tak co se my máme tvářit jak cudné jeptišky. Taky jenom na chvílku zavřeme oči. Na malou chvílku, vy podělaní svatouškové.“

„Tak moment,“ zaprotestoval velitel hasičů. Starostovo urážení se ho dotklo. „Vím, že to auto nutně potřebujeme. Ale ne za takovou cenu, Vinco. Franta má pravdu, to už bych radši vybral banku. Kdyby se to domáklly naše baby, ta ostuda...“

„Ženské. Už zas ženské...“ odfrkl starosta. „Jestli chcete vykrást banku, za tu dostanete šest nebo osm roků, a vaše baby budou obskakovat nadržení šestnácteráci. Tak dopadnete. Když si ale nějaká buchticka s tím Jeřábkem jen trochu pošpásuje, hasiči budou mít auto, a nikdo se nedozví, jak jsme to krasopisně zařídili. A hlavně, troubové,“ ztišil hlas starosta, „ta kočka se s Jeřábkem nevyspí. Jen ho navnadí. Náznorně mu předvede, co na ní narostlo pěkného, jinak nic nebude. Jasně?“ Starosta se důležitě kolébal na židli.

„Říkáš, že ho jenom navnadí? Nic nebude, jenom nějaké pohlazení?“ zeptal se pokladník zklamaně.

„No jasně, přesně tak to bude. Navnadí Jeřábka. A to dnes děvčata umí. Z internetu a televize jsou už jaksepatří vyškolené...“

„To jistě, mně ale z takové akce vynechte, já se kuplířství nezúčastním.“ Zálešák se zvedl, že debatu na toto téma končí.

„Sakra, počkej ještě.“ Pokladník náhle změnil názor. „Na tom, co Vinca říká, něco je. Jestli chce milionář mladé masíčko, a sám si o ně řekl, mohlo by to vyjít. Ale muselo by se to pěkně narafičit, aby to klaplo. Máš to promyšlené, Vinco?“ Maňasovi zářily oči.

„No jasně, chlapi, že mám,“ usmíval se starosta.

„Houby máš, jenom tu kecáš,“ vskočil mu do řeči velitel hasičů. „Proč by nám Jeřábek půjčoval prachy za sex, když mu holky dají za pár euro, a některé i za svezení v jeho mercedesu. To o těch pětkách začal jen proto, aby tě, Vinco, trochu popíchl. Má ještě vztek, že s tebou prohrál volby. Copak ti to nedošlo?“

„Ale jistě, že mi to došlo, Toníku. Všecko mi došlo,“ odpověděl starosta klidně. „Už z minulého režimu ho znám. A on ví, že tou půjčkou nic neriskuje, peníze dostane zpátky. Je ale zvědavý, jestli nám na tom autě tak záleží, že jsme ochotni mu nějakou kočku aj přihrát. Chce se pobavit na náš účet. Jenže já s tím počítám, a to je naše výhoda, dostaneme ho...“

„Přes nějakou prsatou naivku?“ Zálešák zvedl oči ke stropu.

„Ano, nemýlíš se, právě přes ni. Přeci víš, když jdeš na jelena, měl bys umět pěkně troubit...“

„A na správném místě,“ zachechtal se pokladník. „Právě na to ho dostaneme.“

„Nebo on nás,“ namítl velitel hasičů. „Ještě nezapomněl, jak se mu lidé posmívali, když se tu po letech objevil. Komouš chce podnikat. Bývalý partajní funkcionář...“

„To bylo, vyjde nám to. Dáte si?“ Starosta otevřel ledničku, vyndal z ní láhev a nalil slivovici. „Je předloňská. Trochu mě ještě zbylo.“

Pokladník a starosta spokojeně pomlaskávali, velitel hasičů se ale stále tvářil, jako by před chvílí kouzl do šťovíku.

„Vinco, a už víš, jaká šťabajzna by našeho milionáře měla rozněžnit?“ zeptal se pokladník medově.

„No bodejť, že vím.“ Starosta se sklonil nad stůl a důvěrně vysvětloval: „Mám pro to perfektní typ. Jeřábek na ni zabere. A my ho přistihneme, až se s ní bude muckat v naší lidové jizbě. Tam si ho podáme.“

„V naší lidové jizbě? Ty blázníš.“ Velitel hasičů se zase zvedal, že odchází.

„Sakra, seď, Tondo!“ křikl na něho starosta. „Načapáme ho s ní přímo v nadýchnutých duchnách...“ První muž obce přivřel oči, už viděl, jak vyjevený Jeřábek otvírá naditou portmonku.

„Bezva. Vinco, jestli to vyjde...“ Pokladník si spokojeně mnul ruce. „Vpadneme tam, až když se ti dva budou objímat,“ zvolal vzrušeně. „A moc bych se divil, kdyby potom s tou půjčkou dělal drahoty.“

„To já taky,“ řekl starosta. „Bude jak beránek...“ Pak ale zvažněl: „Všecko to bude jenom jako. To jsem Jarce slíbil, chlapi.“

„Jaké Jarce?“ Zálešák a Mañas zas zpozorněli.

„No, jak bych vám to...“ Starosta s odpovědí váhal. „Jde o mladou Novákovou, co studuje obchodní akademii. Ta je pro to jak dělaná...“

„Cože, ta? Vždyť ke mně chodí do mládežnického oddílu.“ Zálešák se pokřižoval.

„No právě, Toníčku, právě.“ Starosta poklepal velitele hasičů po rameni. „Proto jsem o našem problému mluvil s ní. A ona mi slíbila, že kvůli tomu autu do toho jde.“

„To že ti slíbila? Kecáš.“ Velitel hasičů nedůvěřivě vrtěl hlavou.

„Nekecám. Jak mě slyšíš,“ pochválil se starosta. „A proč jsem vybral ji?“ Starosta nalil další slivovici, počkal, až si všichni přiřtukli a začal:

„Když se mi Jeřábek tehdy zmínil o pěkných pětkách, vzpomněl jsem si, jak se letos na májové veselici točil právě kolem Jarky. Tančil s ní, a když pro ni šel potřetí, předběhl ho nějaký student a Jeřábek se tvářil hodně kysele. A tak když jsem Jarce na rovinu řekl, jaké máme starosti, a že kvůli půjčce potřebujeme zpracovat Jeřábka, podržte se, na můj návrh kývla.“

„Neříkej, že bez podmínek,“ odbrkl Zálešák.

„Fakt, bez podmínek. O nic si neřekla,“ dušoval se starosta. „Je to správná hasička z naší dědiny.“

„Ale s Jeřábkem se nevyspí. Zaručíš se mi za to,“ řekl ostře velitel hasičů.

„No jasně, že nevyspí.“ Starosta se tvářil ukřivděně. Naznačil jsem jí, jak by to s Jeřábkem mělo probíhat. Jde o delikátní záležitost, a ona to hned pochopila.“

„Pochopila... Ale co když tam vpadneme a bude nahoře bez?“
Velitel hasičů při té představě zbledl.

„Proboha, Tondo, přestaň sýčkovat,“ ozval se pokladník. „Jarka si s Jeřábkem snadno poradí. Dneska ty mladé ví, jak na to.“

„No jasně. Jarka ví, do čeho jde,“ řekl přesvědčivě starosta. „Z mojí nabídky měla prču. A včera se tu zastavila a řekla mi, že se s Jeřábkem *jako náhodou* potkala. Šla schválně kolem jeho podniku, když končila šichta. Hned za ní z kanceláře vyběhl, že ji kousek sveze. Všecko nám klope, kapitalista se chytil. Tak na to nové auto, chlapi.“ Starosta nalil plné skleničky, a s šibalským mrknutím dodal:

„Nikomu ale ani muk...!“

„A co když se to celé zvrtně,“ ozval se zas velitel hasičů. „Já bych na nějakou studentku nesázel...“

„Nejde o nějakou,“ upozornil ho starosta. „Ta si Jeřábka obtočí kolem prstu. Má na to všecko...“ Starostovy ruce vykreslily dívčí tvary. „Jen si vzpomeňte, jak loni s naším ochotnickým souborem hrála tu francouzskou kurtizánu. Tehdy na to šli aj chlapi, co chodí v sobotu akorát na fotbal a nebo do hospody.“

„Já vím, ale stejně to smrdí,“ vzdychl velitel hasičů. „Lidovou jizbu jsme neopravovali, aby si to v ní kdosi rozdával... Ti dva by se mohli muchlovat třeba v autě.“

„Tak v autě. A to ho chceš přistihnout na zadním sedadle, troubo?“ zeptal se podrážděně starosta.

„Nehádejte se, Vinca má pravdu,“ řekl pokladník spokojeně. „Lidová jizba je pro to jak dělaná. Malovaná postel, kytičky,

nadýchnuté duchny, Kristus na kříži, a nad postelí obrázek Panny Marie. Perfektní...“ Pokladník se usmíval.

„Přesně, Františku, přesně. Vidím to stejně,“ pochválil starosta pokladníka obce. „Lidová jizba se teď stává našim bojištěm.“ Nalil další slivovici a srdnatě zvolal:

„Na nové hasičské auto. A do dna, chlapi.“

***

Domek, k němuž se to červnové odpoledne ti tři blížili, byl ještě před dvěma lety vybydlenou chalupou s vydrolenou omítkou, děravou střechou a vytlučеныmi okny. Občas tam zabloudili bezdomovci, aby v něm přespali, ale i oni zas odcházeli. Už jenom starší generace místních si pamatovala, že ještě za druhé světové války a v padesátých letech minulého století tam bydlel Josef Kotas, který měl na starosti obecního kozla, obšťastňujícího roztoužené kozičky. Když se ale vlády ujali komunisti a podařilo se jim v obci pod pohrůžkou založit zemědělské družstvo, kozel jim vadil, toho nepotřebovali, a domek chátral. Až po skončení rudého režimu, kdy se i na Slovácko osmělovali turisté, v obecním zastupitelstvu se ozvaly hlasy, že tu barabiznu by za peníze Evropské unie mohli upravit na Slováckou jizbu. Brusel na to přispěl čtyřmi miliony. Polovinu použila obec na úpravu jizby, druhou polovičku investovali do záchodků v hospodě na návsi.

Domek stál dost daleko od obecní zástavby, stranou silnice, kvůli silnému kozlímu zápachu. Hned za domkem byl velký dvůr

s prázdnými kotci. I ty ženy při úpravě jizby pečlivě očistily a kulturní referentka je pak ukazovala návštěvníkům. Historici sice mínili, že bez skutečného kozla to není slovácká tradice, ale shánět živého kozla se nikomu nechtělo.

K domku patřila ještě stodola, upravená jako dílna na výrobu proutěných košíků, ošatek a velikonočních pomlázek. Občas tam pracovalo několik starších žen, které ještě věděly, jak s proutím zacházet, a pár korun jim to k důchodu vynášelo.

Trojice mužů se k domku blížila oklikou, aby ji ze vsi nezahlédli náhodní zvědavci. Kryti hustými olšemi v gumových holínkách se přebrodivili přes potok, vlnící se za humny, a sehnuti přeběhli ke stodole. Od rychlé chůze se zadýchali, svlékli si saka a posadili se na hromadu dříví.

„Stihli jsme to. Máme ještě pár minut, než přijdou ti dva,“ řekl starosta. „Chcete se mě na něco ještě zeptat, než to vypukne?“

„Jestli to vůbec vypukne...“, ozval se velitel hasičů pochybovačně. V ruce držel silnou gumovou hadici, připravenou na Jeřábka, kdyby jim chtěl dělat drahoty...

„Nesýčkuj zas,“ napomenul ho starosta. „Víš, že to děláme v zájmu naší obce, ne jako koníčka.“

„Jasně. Už není cesty zpátky. Chlapi, na kuráž.“ Pokladník vytáhl z kapsy saka pleskačku slivovice.

Starosta odmítl, že v takovém horku venku nikdy nepije. „Jdu to radši trochu omrknout, jestli se Jarka už blíží,“ řekl a odšoural se k domku, odkud pozoroval opuštěnou písečnou cestu.

Zálešák a Maňas zůstali sedět na hromádce dříví a zavdávali si. Ze vsi sem doléhalo vzdálené kdákání slepic a vrčení traktoru od silnice, vzduch voněl rozkvetlými lípami.

Na lásku je to dnes jak stvořené, pomyslel si starosta. Usmál se, vzápětí ale zvažněl. Kdyby si to Jarka rozmyslela, byla by to jeho porážka. Chlapi by se mu chechtali, že se nechal napálit osmnáctiletou studentkou, které to haraší v nadité podprsence.

Rychle tu myšlenku od sebe odehnal a oddychl si; po cestě se od vsi blížila dívčí postava.

„Chlapi, Jarka už jde,“ polohlasně za sebe zavolal.

Zálešák a Maňas se k němu rozběhli a příkrčení sledovali štíhlou blondýnu v červeném tričku a bílé sukni, mířící k domku.

„Sluší jí to. Ta ví, co na mužské platí...“ Pokladník s úsměvem sledoval pružné boky směřující k domku.

„No jasně, že to ví, troubo,“ utrousil starosta potěšeně. „A támhle, podívejte, už je aj náš hřebeček.“ Hlavou kývl k potoku, kde právě modrý mercedes zaparkoval pod šumícími olšemi. „A teď odtud musíme fofrem zmizet v baráku, aby nás neviděli,“ řekl.

Dveřmi, vedoucími z domku na dvůr, všichni tři spěšně vešli do chodby a zamířili k přístěnku, který sousedil se světnicí. Ženy v něm schovávaly hadry a čisticí prostředky. Byl málo větraný, cítil zatuchlinou, a světlíkem dovnitř pronikalo jen slabé světlo.

Starosta ukázal na dva sotva viditelné otvory ve zdi a tiše vysvětloval, že z druhé strany jsou umístěny zásuvky, které ty otvory kryjí. Ze světnice to není poznat, odtud je ale výhled přímo na selskou postel.